

DEAN KOONTZ

Zona invizibilă

DE ACELAȘI AUTOR

În puterea nopții

Trăiește noaptea

Chipul

Invazia

Unicul supraviețuitor

Soțul

Speranța de viață

Seria Odd Thomas

Odd Thomas

Noaptea lui Odd

Seria Frankenstein

Fiul rătăcitor

Seria Jane Hawk

Pentru Gerda. Mă fascinezi.

„Marile progrese ale civilizației... distrug toate societățile în care se petrec.” Alfred North Whitehead

„Mă uit în cuibul viespilor și în stupul de albine... le urmăresc cum întind ceara și fac mierea, cum fierb otrava și se sufocă în pucioasă.” Thomas Carlyle, Sartor Resartus: Filosofia vestimentației

PARTEA I

MĂ FASCINEZI

Zona invizibilă: Despre cei care sunt cu adevărat în afara rețelei și nu pot fi urmăriți de nicio tehnologie, dar pot circula liber și pot folosi internetul, se spune că sunt în zona invizibilă.

1

Jane Hawk se trezi în întunericul rece și, pentru o clipă, nu își putu aminti unde adormise, ci doar că stătea, ca de obicei, pe un pat matrimonial și că pistolul ei era sub perna pe care ar fi trebuit să se aplece capul unui însoțitor, dacă ea nu ar fi călătorit singură. Zgomotul motoarelor Diesel și bâzâitul de frecare a optsprezece anvelope pe asfalt îi amintiră că era într-un motel, lângă autostrada interstatală și era... luni.

Cu numerele strălucind într-o nuanță blândă de verde, ceasul de pe noptieră îi transmitea vestea proastă, dar obișnuită, că era ora 4.15 dimineața, prea devreme ca ea să fi dormit opt ore, dar prea târziu ca să-și mai imagineze că ar fi putut adormi din nou.

Stătu întinsă o vreme, meditănd la ce pierduse. Își promisese să nu se mai consume cu privire la trecut. Își petrecea mai puțin timp gândindu-se la el decât înainte, ceea ce ar fi fost considerat un progres dacă, în ultimul timp, nu ar fi început să se gândească la ce ar mai fi avut de pierdut.

Își luă un rând de haine și pistolul în baie. Închise ușa și o blocă cu un scaun cu spătarul drept pe care îl adusese din dormitor după ce se cazase, în noaptea precedentă.

Atât de prost era serviciul de curățenie, că, în colțul de deasupra chiuvetei, firele întinse și spiralate ale unei pânze de păianjen se întindeau pe o zonă mai mare decât mâna ei.

Când se culcase, la ora unsprezece, singura provizie care atârna în pânza păianjenului era o molie care se zbătea. De-a lungul nopții, din molie nu mai rămăsese decât învelișul exterior, corpul ei gol pe dinăuntru era semitransparent, iar aripile nu mai aveau praf catifelat pe ele, erau fragile și rupte. Păianjenul gras urmărea o pereche de insecte numite peștișori de argint, mai puțin cărnoase, chiar dacă altă bucățică bună de carne avea să-și găsească, în scurt timp, drumul spre abatorul păianjenului.

Afară, lumina unui bec de pază aurea sticla înghețată a geamului mic și deschis al băii, care nu era destul de larg nici măcar pentru a permite intrarea unui copil. Dimensiunile lui ar fi împiedicat-o să evadeze prin el în caz de pericol.

2

Echipamentul de pe umărul ei conținea un toc cu piese de legătură pivotante, un încărcător cu muniție de rezervă și un ham din piele întoarsă. Arma atârna chiar în spatele brațului ei drept, o poziție joasă care îl ascundea perfect sub gecile ei croite special.

Pe lângă încărcătorul de rezervă prins de echipament, păstra încă două în buzunarele gecii, un total de patruzeci de gloanțe, inclusiv cele din pistol.

Ar fi putut veni ziua în care nici măcar patruzeci nu i-ar fi ajuns. Nu mai avea întăriri și nicio echipă nu o supraveghea dintr-o dubă după colț dacă totul se ducea naibii. Deocamdată, acele zile se terminaseră, dacă nu cumva pentru totdeauna. Nu se putea înarma pentru o luptă nesfârșită. În orice situație, dacă nu i-ar fi ajuns patruzeci de gloanțe, nu i-ar fi ajuns nici optzeci, nici opt sute. Nu se amăgea în legătură cu abilitățile sau rezistența ei.

Își duse cele două valize până la Fordul ei Escape, ridică ușa din spate, încărcă bagajele și încuie vehiculul.

Soarele încă nu răsărise, dar probabil că trimitea lumină în urma unor explozii solare. Luna argintie și strălucitoare care cobora la apus reflecta atât de multă lumină, că umbrele craterelor ei nu se mai vedeau clar. Nu mai arăta ca un obiect solid, ci ca o gaură în cerul nopții, ca o lumină pură și periculoasă care strălucea din alt univers.

Înapoie cheia camerei la recepția motelului. De după biroul din față, un bărbat cu capul ras și cu cioc o întrebă dacă fusese mulțumită de serviciile primite, de parcă lui i-ar fi păsat cu adevărat. Era să spună: „La câți gândaci aveți, cred că mulți dintre oaspeții dumneavoastră sunt entomologi“. Dar nu voia să-i lase bărbatului o imagine mai memorabilă a ei decât cea pe care și-o făcuse el când și-o imaginase goală. Îi spuse: „Da, a fost bine“ și plecă de acolo.

Când se cazase, plătită cu bani gheață în avans și folosise unul dintre permisele ei de conducere contrafăcute pentru a oferi documentul de identificare cerut, conform căruia Lucy Aimes din Sacramento tocmai ieșise din clădire.

Un fel de gândaci zburători de primăvară loveau conurile de metal ale lămpilor montate pe tavanului coridorului acoperit, iar umbrele exagerat de alungite ale picioarelor lor subțiri dansau pe betonul luminat de sub picioarele ei.

În timp ce mergea spre restaurantul învecinat, care făcea parte din complexul motelului, observă camerele de supraveghere, dar nu se uită direct la niciuna dintre ele.

Supravegherea devenise imposibil de evitat.

Oricum, singurele camere care puteau să-i facă probleme erau cele din aeroporturi, din gări și din alte instituții importante, conectate la computere cu programe de recunoaștere facială ce funcționau în timp real. Duse erau zilele în care zbura cu avionul. Mergea peste tot cu mașina.